

תשעה, נפקי מגו בוצינא, ואתרשימו תחותי דיו"ד.

באותן המרכבות שלהם, אבל התשעה הללו יוצאים מתוך המאור, ונרשמים תחת היו"ד. ואותן תשע נקודות שמתפשטות בכל האותיות, משום שכל האותיות יוצאות מן יו"ד באותם השבילים שלה, וכמו שהאותיות יוצאות מן יו"ד, כך הנקודות, וכל הנקודות הללו התשע, יוצאות מאותם תשע.

ואינון ט' נקודין, דאתפשטן בכל אתון. בגין דכל אתון נפקין מן יו"ד, באינון שבילין דילה. וכמא דאתון נפקין מן יו"ד, הכי ניקודין. וכלהו הני נקודין תשע, נפקין מאינון תשע.

ואף על גב שאמרנו שהתשע הללו הם תחת היו"ד, הם על היו"ד, אבל הם תומכים אותה, והם מרכבות לט' אחרות, שהם סוד האין סוף, וכלם עומדים ליו"ד, וכל אלה שלמטה נסתרו ונחזרו לנקדה הזו, על זה כל הימים.

ואף על גב דאמרן, דהני תשע אינון תחותיה דיו"ד, עליה דיו"ד אינון. אבל אינון סמכין לה, ואינון רתיכין לתשעה אחרנין, דאינון רזא דאין סוף, וכלהו קיימין ליו"ד. וכל הני דלתתא, אסתימו, ואהדרו להאי נקודה. על דא כל יומין.

בראשית

בא וראה, כמה יש לאנשים להשמר מחטאייהם ולהתעסק ברצון רבונם, שהרי שבועה צדיקים שהיו בישראל, שהחזיקו בקדוש ברוף הוא בלב שלם, והם שבעת עמודי עולם ממש. בימיהם התגבר בעולם הימין על השמאל, וישראל על שאר העמים.

הא חזי, כמה אית לון לבני נשא לאסתמרא מחוביהון, ולאשתדלא ברעותא דמאריהון. דהא אינון שבועה זכאין דהווי בישראל, דאתתקפו ביה בקודשא בריה הוא בלבא שלים, ואינון שבועה סמכין דעלמא ממש. ביומיהון, אתגבר בעלמא ימינא על שמאלא. וישראל על שאר עמין.

וכיון שהם נשלמו, קמו מצד שמאל שבועה בתי דינים ממש, שכלם עובדי עבודה זרה, כמו שהעירו החכרים, שלא חרבה ארץ ישראל עד שעבדו שבועה בתי דינים עבודה זרה, ומי שבאו מהם. ואלו הם: ירבעם בן נבט, ובעשא בן אחיה, ואחאב בן עמרי, ויהוא בן נמשי, ופקח בן רמליהו, ומנחם בן גדי, והושע בן אלה. זהו שכתוב (ירמיה טו ט) אמללה ילדת השבועה, זו הארץ הקדושה שילדה אותם.

ובין דאשתלימו אינון, קמו מסטרא דשמאלא שבועה בתי דינין ממש, דכלהו עובדי עבודה זרה, כמה דאתערו חבריאי, דלא חרבה ארץ ישראל, עד דפלחו שבע בתי דינין עבודה זרה, ודאתו מנהון. ואלין אינון: ירבעם בן נבט. ובעשא בן אחיה. ואחאב בן עמרי. ויהוא בן נמשי. ופקח בן רמליהו. ומנחם בן גדי. והושע בן אלה. הדא הוא דכתיב, (ירמיהו טו ט) אומללה יולדת השבועה. דא ארעא קדישא, דאולידת לון.

בא וראה, כשבן לא עושה רצון אביו, על אמו מטל להלקותו

הא חזי, כד ברא לא עביד רעותא דאבוי, על אימיה רמיא לאלקאה ליה, ולדברא ליה

בארח מישר, הדא הוא